

Hồi 12

Nội gian ở Kim Long Xã

L

úc này trên Hắc Vân Lô thư phòng của Vệ Tử Y có hai tên tiểu quỷ đang tranh cãi dữ dội.

Một tên căm giận ngút trời, một tên ân cần khuyên lơn, chỉ vì có người lại mất tích.

Khoan đã, lần này mất tích không phải là Tần Bửu Bửu mà là Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y.

Tần Bửu Bửu hung hăng giậm chân xuống đất nói:

- TỨC CHẾT NGƯỜI. Đại ca đã hai tháng không về, bọn chúng lại chẳng thèm quan tâm.

Tiểu Bàn Đầu chưa bao giờ thấy Bửu Bửu giận dữ như vậy, nói:

- Đại lãnh chủ không cho người tìm ư?

- Không có!

Tần Bửu Bửu giận dữ la lên:

- Ta muốn bọn chúng cho người đi tìm, bọn chúng lại khuyên ta đừng lo. Đại ca nhất định gặp phải chuyện bất bình ra tay cứu hộ nên mới kéo dài hành trình, không bao lâu sẽ về đến.

Tiểu Bàn Đầu hết hồn le lưỡi run rẩy nói:

- Bửu thiếu gia hà tất phải giận dữ như vậy. Lãnh chủ nói vậy cũng không sai đâu.

Tần Bửu Bửu mệt mỏi ngồi trên ghế, uể oải nói:

- Thôi được. Nói với người cũng vô ích, khi nãy suýt chút nữa ra tay với bọn chúng. Ấy!

Hồi lâu tự nói lầm bầm:

- Ta cũng biết bọn chúng nó cũng có lý, có điều ra tay cứu hộ phải cần đến hai tháng ư? Đại ca chắc cuối cùng gặp chuyện gì không bình thường nên quên về?

Đoạn quay sang Tiểu Bàn Đầu, nói:

- Người đi đi. Ta muốn lưu lại đây suy nghĩ đôi chút.

Tiểu Bàn Đầu thấy Bửu Bửu không có tâm trí vui đùa, tánh tình đang nóng nảy nên bỏ đi nơi khác.

Ngồi một mình suy nghĩ mông lung, Tần Bửu Bửu không nhịn được òa lên khóc.

Tiểu Bàn Đầu nghe tiếng liền chạy lại, hỏi Bửu Bửu tại sao khóc. Câu hỏi càng chạm vào vết thương tâm của Bửu Bửu, hấn càng khóc dữ tợn. Tiểu Bàn Đầu bị hấn khóc đến lục thần vô chủ, chỉ còn nước đi mời ba vị lãnh chủ. Ba người ôn tồn truy hỏi, Bửu Bửu mới thút thít nói:

- Đại ca... bị... nữ nhân... nữ nhân giành đi mất...

ba người đổ mồ hôi đầy đầu. Tịch Như Tú gãi gãi tai nói:

- Bửu Bửu đừng khóc, người nghe ai nói vậy?

Tần Bửu Bửu khóc nước mắt tèm lem trên mặt. Tiểu Bàn Đầu lấy khăn lau nước mắt cho hấn. Tần Bửu Bửu chỉ vào cái đầu hấn. Ba người lãnh chủ thấy vậy càng lo sợ, thì ra hấn lại suy nghĩ viển vông.

Đại lãnh chủ ho khan một tiếng, mỉm cười nói:

- Không có chuyện ấy đâu, Bửu Bửu. Thủ lãnh đối với việc nữ nhi tư tình xưa nay rất lãnh đạm. Đồng thời người nhớ tính ngày tháng xem, Âm chấp pháp cũng sắp về rồi. Không chừng giữa đường thủ lãnh gặp bọn hấn cho nên về trễ.

Nhị lãnh chủ Trương Tử Đan mỉm cười nói:

- Phải rồi Bửu Bửu. Chúng ta theo thủ lãnh nhiều năm, nữ nhân đẹp rất nhiều, thủ lãnh đều không màng.

Tần Bửu Bửu thấy tâm trạng nhẹ nhàng, đứng dậy cười nói:

- Ăn cơm đi, hôm nay đại ca không về, ngày mai ta sẽ đi tìm đại ca.

Ba người hoảng hốt muốn nhảy lên. Triển Hy nói:

- Không được. Nếu người sau khi đi, thủ lãnh về, bọn ta phải ăn nói thế nào với thủ lãnh?

Trương Tử Đan rờ hàm râu nói:

- Phải đấy! Bọn ta hứa sẽ coi chừng người cẩn thận, làm sao có thể để người đi ra mạo hiểm.

Tịch Như Tú vừa muốn mở miệng, Tần Bửu Bửu đã ngắt lời nói:

- Ta không cần biết. Đại ca là của ta, không ai được phép giành lấy mất.

Nói xong, chạy ra cửa.

Tịch Như Tú kêu với theo:

- Hết rồi, hết rồi. Thủ lãnh đã lên thuyền kẻ cướp, kiếp này chắc không thể nào cưới vợ được.

Triển Hy nói:

- Lòng độc chiếm của Bửu Bửu rất mạnh, nhưng mà đời hắn lớn lên tự nhiên hắn cũng có cái phạm vi cuộc sống riêng của hắn.

Trương Tử Đan cười nói:

- Phải đấy! Nhớ lúc ta nhỏ cũng như vậy. Lớn lên rồi thì đâu còn vậy nữa.

Trương Tử Đan sau khi kết hôn thì hào phóng, khoáng đạt hơn xưa nhiều, cười nói tiếp:

- Thôi đi, cẩn thận coi chừng Bửu Bửu, khỏi để hắn trốn ra ngoài.

Lời nói làm ba người tỉnh mộng, ba người vội vã chạy đi tìm Bửu Bửu.

*

* *

Đêm, vẫn là cái đêm đầy màn sương mờ mờ.

Tần Bửu Bửu đêm nay cũng mất ngủ. Hắn ở trong phòng cố dùng miếng gỗ điêu khắc để giết thời gian. Tác phẩm xem như gần hoàn thành, mơ hồ có thể ra được hình người, là hình người của Vệ Tử Y.

Có điều lạ là hắn khắc không phải là gương mặt cười mà là gương mặt lúc giận dữ.

Chỉ nghe Bửu Bửu tự nói lầm bầm:

- Đại ca, người xem rồi không được giận. Chỉ vì người giận sẽ thành song thai, khi đó ta sẽ không nhận ra ai là người thật. Người không tức chết mới lạ.

- Ta thì thật sự bị tức chết rồi đây!

Một âm thanh nhẹ nhàng nhưng đầy êm ấm và ý vui làm cho Bửu Bửu lập tức xoay người. Đang muốn kêu to lên, người ấy lại nhanh nhẹn bịt miệng hắn lại. Hai người nhìn nhau cười. Bửu Bửu gỡ tay người đó nói nhỏ:

- Đại ca có phải đi du hí, về ngại không muốn cho chúng ta biết?

Đúng là Vệ Tử Y lặng lẽ về, nghe nói giật mình, hỏi:

- Người nói gì cơ?

Tuy hai người nói tiếng nhỏ qua lại, cũng không sao giấu nổi giọng bất mãn của Bửu Bửu:

- Đừng làm bộ tốt. Bọn họ đều nói người đối với nữ nhân ứng phó rất tài tình mà lại giấu ta.

Vệ Tử Y nhăn mặt cười nói:

- Bọn họ là ai?

Hừ nhẹ một tiếng, Tần Bửu Bửu nói:

- Là ba vị lãnh chủ đó. Thế nào, nhìn nhận chưa?

Vệ Tử Y nói:

- Bọn họ cũng quá xem thường ta. Đâu chỉ là tài tình mà còn là hơn thế nữa kia!

Tần Bửu Bửu hất cằm lên, nói từng tiếng:

- Thật vậy ư?

Vệ Tử Y cười khẽ một tiếng, nói:

- Không thật!

Tần Bửu Bửu tăng hắng một câu:

- Ca ca hư!

Vệ Tử Y nghiêm chỉnh nói:

- Có đệ đệ hư dĩ nhiên phải có ca ca hư. Đó gọi là xà dưới không ngay, xà trên vẹo.

Hai người nhìn nhau cười, tuy không to tiếng nhưng cùng xuất phát một lượt, có thể xem như cười tận đáy lòng. Mỗi người đều cảm nhận một hơi ấm thương yêu rõ ràng.

Tần Bửu Bửu hít một hơi nói:

- Ta rất lo âu đại ca bị nữ yêu tinh giành đi mất.

Vệ Tử Y sờ lên mái tóc dài của hấn, cười nói:

- Lại nói bậy nữa! Tất cả đều đợi người lớn lên sẽ hiểu rõ. Đại ca không có ý định kết hôn.

Tần Bửu Bửu phấn khởi nói:

- Thế thì tốt quá. Bọn ta có thể sống chung với nhau vĩnh viễn.

Vệ Tử Y cười, xoay qua chuyện khác nói:

- Bửu Bửu, đại ca về để dẫn người đi đó.

Tần Bửu Bửu không hiểu, hỏi:

- Dẫn ta đi? Bọn ta không ở nơi đây nữa ư?

Cười lạnh lùng, Vệ Tử Y nói:

- Rời khỏi nơi đây trước, đại ca từ từ nói cho người biết lý do.
- Ta muốn biết!

Vệ Tử Y không nói thêm cũng không để Bửu Bửu tranh cãi, nhẹ nhàng kéo Bửu Bửu lặng lẽ đi ra khỏi phòng. Đến trước cửa kế bên phòng ngủ của Bửu Bửu, khom lưng nói nhỏ bên tai Bửu Bửu:

- Người vào trong lấy cái áo che gió và thay quần áo mau lên!

Chuyện đến như vậy, Tần Bửu Bửu chỉ có cách làm theo. Một chập sau liền lấy ra một cái áo khoát che gió và một cái túi xách nhỏ.

Vệ Tử Y choàng áo cho hấn, Bửu Bửu hỏi:

- Đi đâu vậy? Lãnh chủ bọn họ sợ ta chạy trốn, xem ra căng thẳng quá!

Vệ Tử Y kéo tay hấn, cười nói:

- Đừng lo, bọn ta đi đường khác.

Nói xong, vào phòng riêng khoá cửa cẩn thận, xuyên qua phòng ngoài vào nội phòng, nằm song song trên giường với Bửu Bửu. Vệ Tử Y ấn mạnh cạnh giường, bỗng hai người bị sức bật của giường bắn tung lên không trung. Thật là kỳ diệu, trần nhà trên đầu giường bỗng vệt ra một lối lớn bằng diện tích của chiếc giường. Vệ Tử Y và Bửu Bửu mượn sức bắn này nhảy qua một nơi ít người biết đến.

Trần nhà và trên giường đều hồi phục lại nguyên vẹn. Vệ Tử Y và Tần Bửu Bửu đang ở trong một nơi đen tối, không thấy được ngón tay. Trên tầng cao, Bửu Bửu cảm thấy kỳ diệu, phấn khởi nói:

- Tại sao đại ca không nói với ta có một chỗ như vậy, người khác có biết không?

Vệ Tử Y lấy ra một cây hỏa tập tử. Từ luồng ánh sáng lớn bằng hạt đậu, vừa để thấy rõ toàn bộ thiết bị trên tầng lầu thấp này. Trên bàn có một cây đèn cây to, thấp đèn to lên, Vệ Tử Y cười nói:

- Cái lầu này bề ngoài không có gì kỳ lạ, nhưng bên trong thì chứa đựng nhiều thứ. Nơi đây trừ ta và người ra, trong xã huynh đệ không ai biết.

- Thần bí như thế ư?

Vệ Tử Y thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói:

- Chuyện quan hệ đến tồn vong của Kim Long Xã, sao không cẩn thận được!

Tần Bửu Bửu trợn mắt nói:

- Đại ca càng nói ta càng không hiểu.

Vệ Tử Y kéo tay hấn ngồi xuống, thở dài nói:

- Trong xã có người phản nghịch, có thể không phải hấn chủ mưu mà là gian tế.

Tần Bửu Bửu kinh hãi đến nỗi hai tròng mắt muốn rớt ra, hứ một tiếng nói:

- Đại ca phát hiện lúc nào vậy? Với việc về trể của đại ca có liên quan không?

Vệ Tử Y tỏ ra rất mệt mỏi, chàng đối với huynh đệ phản nghịch trong xã vô cùng khó chịu. Lâu thật lâu không nói, nắm chặt bàn tay, dường như muốn cố hết sức khống chế sự bức tức sắp bộc phát. Bửu Bửu chưa từng thấy Vệ Tử Y cảm phẫn như vậy, cũng có thể nói là thất vọng. Hai bàn tay nho nhỏ không biết nắm chặt lấy đôi tay Vệ Tử Y lúc nào, nhỏ nhẹ nói:

- Đệ tử Khổng thánh nhân còn có kẻ trí người lỗ, dưới trướng đại ca huynh đệ hàng vạn, lại là bang hội lớn nhất giang hồ, tốt xấu không đồng là chuyện khó tránh khỏi. Điều quan trọng là người thống thị làm thế nào khống chế những kẻ phản nghịch ấy. Đại ca là nhân vật truyền kỳ trên giang hồ, võ lâm kỳ tài, chuyện nhỏ như vậy há cần giận dữ, việc nên làm là bộ óc và cánh tay.

Vệ Tử Y nắm chặt tay nhỏ Bửu Bửu, mỉm cười nói:

- Đại ca biết nên làm thế nào, chỉ có điều tinh thần không vui, đừng bận tâm.

Nói xong đứng dậy đi bách bộ trên lầu, nhìn thẳng Bửu Bửu nói:

- Nhưng mà, đây không phải là chuyện nhỏ, thế mạnh của đối phương rất lớn!

Tần Bửu Bửu chu cái miệng nói:

- Đại ca không bắt đầu nói từ đầu, ta không rõ lắm.

Có Bửu Bửu bên cạnh, Vệ Tử Y cảm thấy tinh thần phấn chấn cười nói:

- Để ta suy nghĩ, có nên nói cho người hay không?

Trợn mắt to, Tần Bửu Bửu nói:

- Hai tháng không gặp, đại ca học được sự gây khó dễ cho người ta, cái nơi đất quỷ quái này Bửu Bửu không thêm ở.

Nói xong muốn chạy đi, rất tiếc hấn quên hỏi Vệ Tử Y mở khóa ở đâu? Cứ loay hoay ở chỗ đó, ván lót dưới chân xem bị hấn đạp thủng, có điều chưa lúng lổ. Bửu Bửu lúc bấy giờ mới nhận thấy chỗ càn dở của mình là học tập nhiều mà bất tinh, vì hấn không chịu nghiên cứu sâu, hại hấn giận nảy tung tung. Nhìn Vệ Tử Y cười nghiêng ngửa càng thêm giận, cởi kim chuỗi, vũ khí sắc bén ra quỳ xuống muốn cắt ván dưới chân. Vệ Tử Y vội giật lấy nói:

- Nửa tháng không gặp, cái tánh bưng bình quậ bữa của người không thay đổi chút nào.

Tần Bửu Bửu sức nhớ, cũng không giận nữa, nói:

- Nửa tháng, như thế đại ca tháng rưỡi trước có về?

Vệ Tử Y thừa nhận không giấu, nói:

- Có cái gì không đúng chẳng?

Tần Bửu Bửu trong bụng tức lắm, nhiều ngày ăn ngủ không yên, tinh thần vô cùng yếu ớt, cứ cố gượng sức, nghe lời nói vô tâm của Vệ Tử Y làm hấn quá đau buồn, một quần đen trước mặt, thần hồn tản mát, ngã lãn ra.

- Bửu Bửu...

Vệ Tử Y vội đỡ thân hình bị ngã của Bửu Bửu dậy, bồng hấn lên giường, điểm Thần đường huyết cho hấn, vội rót nước trà đổ vào miệng Bửu Bửu. Vỗ vỗ gò má, kêu một tiếng mới thấy Bửu Bửu từ từ tỉnh lại. Thấy Vệ Tử Y, đôi mắt trợn một cái, mở miệng chửi:

- Khốn nạn ca ca!

Vệ Tử Y chau mày, cũng không giận, an ủi nói:

- Đừng trách đại ca cố ý không gặp người. Ta chỉ sợ tặc tử tính toán động đến người mà thôi.

Tần Bửu Bửu giận dữ dội, nói:

- Ta chẳng sợ, thiếu gia chứ không phải nữ nhân, chỉ biết trốn trong phòng thêu bông.

Vệ Tử Y cười, nói trong bụng:

"Nếu người biết thêu bông, thì ta không đau đầu vì người!"

Nhưng những lời nói như vậy chàng không nói ra được, nhất là Bửu Bửu ghét những ai nói hấn giống nữ nhân.

Dưới ánh đèn lắc lư, anh chị em trư Bát giới còn dễ coi, hà huống là Bửu Bửu, kết tinh của tuấn nam mỹ nữ, tuy là còn chút vẻ giận, xem ra lại càng thêm đẹp.

Vệ Tử Y dăm chiêu nhìn gương mặt quả trứng xin đẹp và mang vẻ lí lắc dễ thương, nói trong bụng:

"Bửu Bửu thật xinh đẹp kỳ lạ, đáng tiếc là tiểu tử ngu ngốc này... Ấy!"

Tần Bửu Bửu cũng nhìn trân trân gương mặt khả ái của Vệ Tử Y, trong bụng vô cùng phẫn chấn. Hấn bỗng phát hiện hấn rất thích thú Vệ Tử Y nhìn hấn như vậy, đôi mắt to cứ lãn tròn trên gương mặt anh tuấn của Vệ Tử Y.

Tần Bửu Bửu cười hì hì, nhẩy xuống giường, tiện tay kéo Vệ Tử Y cười nói:

- Đại ca nói trước cho ta biết, cái lãn này chót mở ở đâu?

Vệ Tử Y gật đầu, định bồng Bửu Bửu trở về giường, Bửu Bửu tự nhiên kháng cự kêu:

- Ta không ngủ, ta không ngủ. Người không nói cho ta biết thì ta không ngủ!

Mặc cho đôi chân hấn đá đập lung tung, cũng không kháng cự nổi đôi cánh tay lực lưỡng của Vệ Tử Y, giận kêu to lên:

- Đợi người không chú ý, ta sẽ moi ván thành lỗ thành lỗ. Người có nghe không, đại ca?

Vệ Tử Y vẫn muốn để tiểu tử quậy ngủ yên nên thở dài nói:

- Chỉ nghe thôi ư? Màng nhĩ sắp bị người la đến bể rồi đấy.

Tần Bửu Bửu nghiêng đầu qua hướng khác, lẩm bẩm nói:

- Đáng đời!

Phủi dấu chân nơi áo khoát, Vệ Tử Y cười nói:

- Không muốn biết khóa mở ở đâu ư?

Tần Bửu Bửu hừ một tiếng, không muốn trả lời.

Vệ Tử Y đưa tay xoa đầu của Bửu Bửu qua, chỉ vào mụn ruồi son trên trán cười nói:

- Cơ quan là trong đầu của người, cẩn thận đừng chạm nhầm cơ quan.

Tần Bửu Bửu hoảng hồn ôm lấy Vệ Tử Y.

Giường dựa sát vào chân tường. Tần Bửu Bửu gõ liên tục vào bên giường, bỗng phát giác cái giường thật là rắn chắc, một trăm lẻ một người đại hán có đê cũng không sợ sập, tại vì nó làm bởi một loại cây trắc bá đặc ruột, không có lằn nối nào. Bửu Bửu cúi đầu nhìn bàn tay vừa trắng vừa nhỏ, trong bụng thầm nghĩ rằng muốn xô dịch cái giường này là không thể được, bất chợt thở một hơi dài.

Vệ Tử Y mỉm cười nói:

- Tìm không ra đừng thở dài nữa.

Tần Bửu Bửu mệt mỏi ngồi trên giường nói:

- Tìm ra cũng vô dụng, ta vốn không đủ sức để làm.

Vệ Tử Y liếc mắt, cười nói:

- Nói xem, cơ quan khéo ở chỗ nào?

- Đem giường dời ra sẽ thấy địa đạo liền.

Vệ Tử Y thú vị nói:

- Ở đây là trên lầu, làm sao làm địa đạo?

Tần Bửu Bửu thân bí cười nói:

- Có thể không gọi là địa đạo, mà nên gọi là cảnh đạo.

- Cảnh đạo?

Vệ Tử Y trong ánh mắt tỏ ý khen ngợi.

Tần Bửu Bửu thấy vậy càng tin tưởng nói:

- Thì giống như cỗ người chỗ chật chỗ hẹp, đứng dưới lầu xem không có cái gì lạ cả, nhưng theo cái lầu thấp này mà nói thì phân nửa bề rộng của cái giường này đến dưới lầu sẽ tạo thành một bộ phận của tường phải không?

Đôi mắt nhìn cái giường dựa sát tường, chỉ nói:

- Nói cách khác, cái lầu này lại là tường đôi, là ở mặt này, có phải không?

Vệ Tử Y thừa nhận:

- Hoàn toàn bị người đoán trúng cả. Nhưng mà, đời giường quá phí sức, trí giả không dùng biện pháp ấy.

Tần Bửu Bửu gật đầu mạnh tỏ vẻ tán đồng nói:

- Đại ca quả là trí giả, mau nói ra cách mở đi.

Đối với lời nói của Bửu Bửu, Vệ Tử Y giả như không nghe, chỉ cười nói:

- Chưa đến lúc, người gấp làm gì? Người cứ yên trí ngủ một giấc đi.

Tần Bửu Bửu chửi thầm:

"Cáo già! Bị tiểu hồ lại ăn hiếp quýnh lên rồi, cắn ngược lại? Thật vô lương tâm".

Nhưng miệng không dám nói ra, nói:

- Đại ca, con đường cảnh đạo này thông ra ngoài ư?

Vệ Tử Y gật đầu.

Chỉ miếng ván hồi nãy bắn lên, Tần Bửu Bửu nói:

- Bọn mình khi nãy lên chỗ đó, bây giờ từ đó đi xuống có được không?

Gật gật đầu, Vệ Tử Y nói:

- Nếu không xuống được thì cái bí mật này sẽ sớm bị người ta phát hiện.

- Cơ quan thì sao?

Cười hì hì, Vệ Tử Y nói:

- Cơ quan cũng ở nơi miếng ván ấy, có điều tự người không biết cách sử dụng thôi.

Tần Bửu Bửu co chân, bất mãn nói:

- Đại ca cười quá xấu, nào là thời gian chưa tốt, không nên gấp phải không?

Vệ Tử Y cười ha hả nói:

- Thực tế là không phải vậy, chỉ vì cửa miệng cơ quan là ván lót chân, đập trúng cơ quan thì người sẽ rơi xuống, nhưng bây giờ chưa xuống dưới được.

Tần Bửu Bửu lại nảy ra ý nghĩ khác, nói:

- Đại ca hồi đó tại sao xây ra cái lầu thấp và cảnh đạo này?

Vệ Tử Y nói đùa:

- Trốn!

- Trốn?

Tần Bửu Bửu cảm thấy không thể tưởng tượng được, nói:

- Kẻ thù đến, cứ trốn lên cảnh đạo là đại kiết?

Biết rồi là thất lễ, Bửu Bửu cũng ráng nói ra, trong bụng thì không bao giờ tin như vậy.

Vệ Tử Y chỉ cười, bổ sung nói:

- Nơi đây rất thuận tiện cho việc trốn ra ngoài đi chơi.

Tần Bửu Bửu nghe nói giật mình, không bao giờ ngờ rằng trước mặt một vị đại ca Kim Long Xã như thần thánh, đối với việc trốn ra ngoài chơi lại thích thú như vậy, thật giống hệt mình đồng thời còn tỏ ra còn cao hơn một bậc nên nhìn đăm đăm Vệ Tử Y như quái vật không hơn không kém.

Vệ Tử Y ho một tiếng, giải thích nói:

- Trước khi Kim Long Xã thành lập, ta đã bắt đầu nhận thấy bản thân không được tự do. Sau này bên người quây quần vô cùng tận phiền não. Cái thú vui của người thường kiếp này khó đường hoàng hưởng thụ được, và ta cũng thể nghiệm được cái cô tịch đáng sợ của người ở cương vị cao. Cho nên lúc xây tạo Hắc Vân Lâu, ta đích thân tự tạo tầng lầu thấp và mật đạo này, mỗi đêm lúc cô tịch sẽ lên theo mật đạo này đi ra ngoài, đi cùng khắp. Ở nơi đó, ta không phải là Vệ Tử Y, cũng không phải có ưu thế cao cao tại thượng và cô tịch, chỉ là một gã lang thang, giống như những người không tìm thấy ánh sáng mặt trời vậy. Ta có thể tùy ý làm những việc ta muốn làm, ta không cần những ánh mắt của những người xung quanh chờ lệnh ta. Tuy là thời gian rất ngắn nhưng vẫn đủ để ta tiêu trừ mệt mỏi, người nói đại ca có đúng không.

Tần Bửu Bửu nghe đến mê ly, trong lòng cảm thấy thán phục gật gật đầu:

- Đại ca làm như vậy cũng chỉ vì để cho đầu óc thanh thản, làm việc ra lệnh mới không sai sót, dĩ nhiên là đúng vậy. Có điều tại sao đại ca không cho ta cùng tham gia, quá keo kiệt.

Nói xong bỗng chu mỏ. Vệ Tử Y tức cười nói:

- Đó tại vì sau khi người đến đây thì đại ca không còn lên trốn ra ngoài nữa.

Tần Bửu Bửu hiếu kỳ hỏi:

- Tại vì sao?

Bỗng sực nhớ, làm ra vẻ tài khôn cười nói:

- Ta mỗi đêm quán quít bên đại ca kể chuyện, tự nhiên không có cơ hội để lên trốn.

Vệ Tử Y như tạt hấn gàu nước lạnh nói:

- Chợt về đêm đầu canh mới bắt đầu, lúc đó người đã ngủ mơ đến mười tám giấc rồi.

Tần Bửu Bửu nói:

- Ta cũng sai rồi, đây là lần thứ mấy trong đêm nay?

Tần Bửu Bửu không có ý muốn hỏi nữa, Vệ Tử Y lại nói nghiêm chỉnh:

- Lần thứ ba hoặc thứ tư rồi! nếu như không tính chửi bậy đại ca thì là lần thứ ba.

Mất chớp giật, Tần Bửu Bửu nói:

- Đại ca thử nói xem làm sao bỗng biến thành ngoan được?

Cái câu "bỗng biến thành ngoan" được ấy mới là văn chương lớn đó.

Thì ra Vệ Tử Y mỗi khi bị Bửu Bửu quậy phá đều nổi giận hoặc không có cách gì thì sẽ nói:

- Trời đất phò hộ cho người có một ngày bỗng nhiên biến thành ngoan thì Vệ mỡ nguyên bỏ ra trăm vạn gia tài!

Không dè đến bây giờ Bửu Bửu lại lấy ra đối thoại.

Vệ Tử Y nín hơi, không biểu lộ gì nói:

- Ta nghĩ người cũng không tính nổi trong một tháng cuối cùng đã gây ra bao nhiêu sự kiện, không, phải nói mười mấy sự kiện. Nhưng cũng do cái quậy phá lí lắc của người làm cho đại ca tinh thần phấn chấn nhiều, không còn cảm thấy buồn tẻ nữa. Cái sự cô tịch đã quẳng xuống Trường Giang tự bao giờ. Còn một lý do khác là người quậy phá hao hơi, sau khi giàn xếp êm xuôi thì ta đã thấm mệt. Hơn nữa, đến chiều tối, khi bộ óc của người phát đạt khác thường, nảy sinh ý đồ quý quái vô tận, cho đến khi đỡ người ngủ được, ta cũng uể oải mất, không còn muốn mở, về tới

phòng nằm xuống là ngủ ngay cho đến sáng còn chưa muốn dậy, người nói đại ca còn tinh thần đi đâu nữa không?

Tần Bửu Bửu lúc đầu nghe khoái chí, càng nghe về sau thấy bộ không ham lắm, các loại minh biện ám hộ này hẳn nghe thì hiểu biết, muốn phản bác lại nhưng không chọn được lời. Tuy Vệ Tử Y cố ý thêm mắm, dặm muối, có khi nói hơi quá lối, nhưng cũng không xê xích bao nhiêu. Đối với câu hỏi thì chỉ còn nước làm bộ không nghe.

Vệ Tử Y thấy vậy trong bụng cười thầm:

"Cuối cùng muốn ức chế tay quậy phá này để khỏi phải phiền thầy lụy bạn ta phải nên cố ý tránh gặp mặt hẳn".

Không ngờ Tần Bửu Bửu hừ hừ một hồi, mở miệng câu đầu tiên là:

- Đại ca bây giờ có thể nói cho tiểu đệ rồi tại sao lánh mặt ta vậy?

Thở một hơi dài, Vệ Tử Y mới nói:

- Người chết đi rồi còn xuất hiện được trước mặt người sống không?

Tần Bửu Bửu không cần suy nghĩ nói:

- Dĩ nhiên không thể, nhưng đó nói lên lý do gì?

Vệ Tử Y thở dài nói:

- Triển Hy bọn họ mấy vị thủ lĩnh cao cấp không chừng hai tháng trước đã biết chuyện ta bị người hạ độc sát, thi cốt không còn. Chỉ có điều không dám tuyên bố ra, người dĩ nhiên cũng không biết.

Tần Bửu Bửu trợn to đôi mắt, cái bộ tịch muốn cười lại không nở cười làm cho người ta phát tức cười, bàn tay đặt dính vào trán, lẩm bẩm tự nói:

- Đại ca không có nóng, hay là ta nóng?

Vệ Tử Y kéo bàn tay hẳn xuống, thấy hẳn đứng chết trân, muốn cười mà ráng kèm chế, nói nghiêm chỉnh:

- Người nghe rõ chưa, đại ca đã chết rồi, bị loại rắn cực độc cắn chết.

Tần Bửu Bửu tỏ ra ngơ ngẩn nói:

- Bị rắn mổ chết ư?

Vệ Tử Y khăng định gật gật đầu.

Dường như bỗng tỉnh ngộ, Tần Bửu Bửu nói:

- Nói dối, người trong người có giải độc đơn, độc nào hại người được?

Vệ Tử Y cười chua chát, Tần Bửu Bửu đôi tay ôm lấy Vệ Tử Y, một chặp sau lại kêu lên:

- Mình người cứng đơ, ta biết người chết lạnh ngắt, người đừng đối ta.

Bỗng cười to, Vệ Tử Y sờ mớ tóc dài của Bửu Bửu nói:

- Đúng là người thông minh. Triển Hy bọn họ đã bị ta giấu hơn tháng.

Tần Bửu Bửu không hiểu rõ hỏi:

- Đại ca làm như vậy có tác dụng gì?

Vệ Tử Y chỉ vào lỗ mũi nhỏ của Bửu Bửu nói:

- Nếu như người không mệt, đại ca sẽ nói từ đầu cho người nghe.

Tần Bửu Bửu liền phụ họa:

- Không mệt, không mệt. Ta không buồn ngủ chút nào hết.

Vệ Tử Y nhìn thấy Bửu Bửu phấn khởi, nói trong bụng:

"Cái thằng nhỏ này tưởng ta kể chuyện thần thoại, đúng là không bao giờ trưởng thành được".

Nhưng cũng không nỡ để cho Bửu Bửu thất vọng mà ngủ, chàng ho một tiếng nói:

- Hai tháng trước đây, phân đà Bắc kinh báo một cái tin rằng gần đây giang hồ xuất hiện một tổ chức thần bí gọi là Đồ long bang, tung tin muốn tiêu diệt Kim Long Xã, thay thế địa vị Kim Long Xã trong võ lâm. Mục tiêu đầu tiên của bọn chúng là phân xã Bắc Kinh. Sau thì lần lượt công phá, cuối cùng tấn công tổng đàn.

Tần Bửu Bửu bỗng xen vào nói:

- Bọn họ thật quang minh chính đại?

- Sao?

Cười cười, Tần Bửu Bửu nói:

- Bọn họ quang minh chính đại nhằm khiêu chiến với Kim Long Xã, không giống như bọn giết chó, chuyên lén lút làm những điều xấu hổ mà ta không đề phòng được. Có điều là dã tâm quá lớn, nhưng đó cũng chẳng có gì không đúng, bọn họ nên cho là người tốt chăng?

- Người quá ngây thơ.

Vệ Tử Y lắc đầu nói tiếp:

- Đó chính là chỗ âm mưu độc ác của Đồ Long bang. Phân xã Bắc Kinh là phân xã lớn nhất ở sáu tỉnh phía Bắc của Kim Long Xã. Bọn chúng trắng trợn tấn công phân xã Bắc Kinh, mục đích là muốn điệu hổ ly sơn. Quả nhiên sau khi ta nhận

được tin, lập tức xuống núi. Nói cũng tức cười, xuống núi chưa đầy sáu giờ thì ta biết trong xã có nội gian.

Tần Bửu Bửu nghe kể chuyện rất tâm đắc, lập tức nói tiếp theo:

- Đồ Long bang bắt đầu đối phó người?
- Đúng vậy!

Vệ Tử Y sờ sờ đầu Bửu Bửu biểu lộ sự tán đồng nói:

- Xuống khỏi Tử Ngộ Linh ta gặp một người mặt như thầy ma, tự xưng là phó bang chủ của Đồ Long bang, muốn lấy cái đầu trên cổ của ta để lập công đầu. Bửu Bửu người đoán xem cái vị mặt thầy ma ấy là ông thánh nào vậy?

Tần Bửu Bửu rất thích nghe Vệ Tử Y vừa kể chuyện, vừa hỏi đố, suy nghĩ chốc lát nói:

- Âu Dương Tất, người này ta đã gặp qua, vô cùng ngông cuồng, ngạo mạng. Bộ y dám đơn thương độc mã tìm đại ca để hỏi nợ à? Nhất định làm không xong đâu.

Đôi mắt to rất tự tin của Bửu Bửu nhìn trôn Vệ Tử Y, muốn buộc Vệ Tử Y gật đầu khen.

Bất ngờ Vệ Tử Y lại lắc đầu, vô cùng phẫn khởi nói:

- Kỳ này người đoán sai rồi. Đại ca là do hấn dùng xà độc hại chết.
- Tại sao như vậy được?

Tần Bửu Bửu kêu to, qua một lát, bỗng kêu một tiếng dài "ơ" nói:

- Ta biết rồi, đại ca tính lợi dụng tánh ngông cuồng ngạo mạng của hấn, để cho hấn xác định rằng người đã bị hấn giết chết, hầu ngầm điều tra nội gian là ai, có đúng không?

Vệ Tử Y không thể không khen:

- Bửu tiên nhi thông minh, người đã đoán đúng.

Mỗi lần nghe Vệ Tử Y tán thưởng, Tần Bửu Bửu lằm bằm:

- Đại ca xưa nay chưa từng khen ta cho trọn vẹn, làm như ta toàn chỉ biết đoán bậy.

Vệ Tử Y cười khúc khích:

- Về sau đừng quá lí lắc thì ai cũng khen người cả.

Trề trề cái miệng, Tần Bửu Bửu nói:

- Ta không thiếu gì người khen ta nhưng ta thích nhất là đại ca. Có điều đại ca quá hà khắc đối với ta. Người không khen ta, làm cho ta không tin tưởng bản thân ta.

Nói xong bất chợt chu cái môi, bộ vẻ rất dễ thương.

Vệ Tử Y nhìn ngẩn người, ôn hòa nói:

- Bửu Bửu, người là đứa trẻ thông minh, bất luận học gì cũng đều nhanh đều tốt, có thể nói là một thiên tài. Chính vì vậy đại ca cứ lo cho sự tự thị cũng cao nên không dám khen lắm, chứ không phải không hiểu biết người, biết không?

Gật gật đầu, Tần Bửu Bửu cười rất ngây thơ nói:

- Đại ca khen ta là thiên tài không đúng lắm, chỉ ít là tụng kinh thì ta không học được.

Vệ Tử Y nhớ đến hôm trước ở khách điểm Tái Lai, Bửu Bửu tụng một đoạn kinh không mạch lạc, bỗng phát cười, gật đầu nói:

- Nói cũng đúng, kiếp này người không làm hòa thượng được, thế giới tây phương cực lạc không có duyên với tiểu quỷ lí lắc như người. Phật Như Lai cũng gặp vận may, khách lo người bỏ bỏ cào chuột lác dưới bữu tọa.

Tần Bửu Bửu nghe cười khơ khớ.

Thì ra mỗi tháng Kim Long Xã có đại hội thường lệ, một lần đà chủ phân xã các nơi đều đến tham dự, báo cáo tình hình sự việc trong tháng của phân xã và thỉnh thị Vệ Tử Y quyết định những kế hoạch trọng đại. Tần Bửu Bửu sau khi biết việc này, trước đêm hôm ấy dưới hai dãy ghế ngồi bên trái mỗi ghế bỏ một con chuột bằng cây, dãy bên phải bỏ bốn năm con bò cào sắp chết ngộp.

Hội nghị hôm ấy, chư vị đà chủ phân xã bên trái mỗi người đều tỏ ra kỳ cục, dường như nệm bị cắn. Còn các đà chủ phân xã ngồi bên phải vừa ngồi xuống, bò cào dưới ghế bị chết bẹp, phát ra âm thanh lép lép, lép lép, làm cho họ ngại vô cùng. Chính giữa cuối nhà khách, ghế tròn phủ một tấm da cạp màu vàng của Vệ Tử Y ngồi cũng thấy có điều lạ, lật cái ghế ra mới thấy có chuột gỗ khiến mọi người cùng cười.

Vệ Tử Y mắt nhìn cảnh ấy biết ngay là ai quậy phá, kéo miếng vải phủ trên bàn ra thấy Bửu Bửu ở dưới, tay bụm miệng cười đến toàn thân rung rung. Vệ Tử Y thộp hấn đem ra giữa các vị phân xã đà chủ xét xử. Nhưng không ai dám động đến hấn, không phải vì hấn là đệ đệ cục cưng của chủ gia mà vì lời nói của Bửu Bửu:

- Tại sao phải giận chứ? Ta thấy bọn người vào hội trường giống như vào Diêm La điện nên mới nghĩ ra cách này để các người thoải mái một chút. Nếu như các người không thích thì kỳ sau ta không lo cho các người nữa, hà tất bắt chước đại chấp pháp căng cái bộ mặt như Diêm vương, khó coi quá!

Các vị đều là người giang hồ lịch lãm, ai cũng biết cái vị tiểu tổ tông này muốn nói gì, là nếu như phạt hấn, lần sau đến hội nghị hấn sẽ tìm cách làm cho họ vào

hội trường như vào du lạc trường, đủ thứ chuyện. Nhớ lại chuyện sừng sùng khi nãy, ai cũng không dám động đến hấn.

Lúc ấy Vệ Tử Y lắc đầu nhăn mặt nói:

- Từ cái tác quái hôm đó, sau này đến hội nghị họ đều rụt rè thận trọng, không phải do không khí hội trường nghiêm túc mà là sợ người làm cho bọn họ mất mặt giữa hội trường.

Tần Bửu Bửu không chịu được nói:

- Còn không phải ư? Sau lần đó ta về xem lại chuột con đều mất cả. Một người huynh đệ nói với ta, bọn họ đều đem chuột con về làm kỷ niệm, đó gọi là sợ ta ư?

- Có việc ấy nữa à?

Gật gật đầu khẳng định, Tần Bửu Bửu chuyển sang vấn đề khác, nói:

- Ta tiếp tục kể chuyện đi, tại sao gặp Âu Dương Tất đại ca nhất thiết cho rằng trong xã có nội gian?

Cười lạ thường, Vệ Tử Y nói:

- Tại vì lần này ta đi tiểu lộ, biết được việc này chỉ có sáu người.

Tần Bửu Bửu tách hiếu kỳ nổi dậy, vội hỏi:

- Sáu người nào?

Vệ Tử Y nói:

- Ta, lão Triển, Tử Đan, Như Tú, Chiến Bình và Trần Đông Thăng.

Tần Bửu Bửu biết Trần Đông Thăng giống như mặt trời mới mọc ở phương đông vậy. Nổi lên ở Kim Long Xã rất nhanh, mới ba năm, từ ngày mới nhập xã bỗng thăng tiến đến chủ đề của Bắc Kinh phân xã, con người lão luyện không thể nói, võ công cũng thuộc hạng thượng thừa.

Trầm tư một hồi, Tần Bửu Bửu nói:

- Bữa đó Mã Thái sanh bệnh, dĩ nhiên không biết. Nhưng mà tại sao đại ca lại nói với Trần Đông Thăng hả?

Vệ Tử Y nhăn mặt cười:

- Bửu Bửu hỏi câu này ta không biết phải trả lời làm sao. Lúc ấy cũng không biết tại sao ta lại bỗng nhiên kêu Chiến Bình thông báo Trần Đông Thăng là ta muốn đi tiểu lộ, kết quả lại xảy ra chuyện.

Ở một tiếng, Tần Bửu Bửu nói:

- Đó gọi là trực giác. Bây giờ đại ca hoài nghi Trần Đông Thăng là nội gian?

Vệ Tử Y liền nói:

- Không phải hoài nghi, mà là xác định. Trần Đông Thăng rất có thể là phó bang chủ của Đồ Long bang.

Tần Bửu Bửu nắm lấy đôi tay Vệ Tử Y nói:

- Đại ca nói nhanh cho ta biết chuyện như thế nào?
- Đừng nóng vội.

Vệ Tử Y thương mến vỗ vỗ cái tay hấn nói:

- Hôm đó ta từ tiểu lộ xuống khỏi Tử Ngộ Linh thì bị Âu Dương Tất đón chặn...

Vệ Tử Y từ từ kể.

*

* *

Sau khi cáo biệt Âm Ly Hồn về xã không mấy ngày, nhận được tin, ta không kịp suy nghĩ, quyết định tự thân đi một phen. Không ngờ vừa xuống Tử Ngộ Linh thì gặp Âu Dương Tất cầm kim đao đứng giữa tiểu lộ. Trừ phi bay qua khỏi đầu hấn, không thì không thể nào qua được. Chưa biết đối phương đến với dụng ý gì, ta không dám mạo hiểm làm càn, nói:

- Tiểu lộ chật hẹp, bằng hữu có thể đứng qua một bên?

Âu Dương Tất cười khà khà rợn người nói:

- Vệ Tử Y không hổ là Vệ Tử Y. Quả nhiên mất thân như đuốc, nhưng người tài lại còn có người tài hơn, trời cao còn có thiên hà cao hơn. Ngài chưa phải là thiên hạ đệ nhất hào kiệt.

Vệ Tử Y tức cười nói:

- Ngài chặn đường đi, chỉ nói với ta điều này ư? Nếu như ta đã nghe rõ rồi, các hạ nhường đường chẳng?

Âu Dương Tất hoành ngang kim đao, dường như lộ thần, hùng hùng hổ hổ nói:

- Ta Âu Dương Tất tung hoành giang hồ mười mấy năm, hễ đánh là thắng. Trong võ lâm ai không kính nể ta, chỉ có Tần Bửu Bửu thẳng đáng chặt ngàn đao đó dám hỗn láo với ta, không biết liệu sức.

- Đủ rồi!

Vệ Tử Y không chịu được, khoát tay cắt đứt lời nói của hấn, nói:

- Ngài, nếu say nói thì nhìn vào kính mà nói, ta không có rãnh mà nghe nói chuyện hoang đường.

- Cha!

Âu Dương Tất giận gào lên một tiếng:

- Có lẽ Tần Bửu Bửu to gan ngông cuồng làm bậy là giống cái thứ không biết thom thúí cud đại ca hấn. Đó gọi là gần mực thì đen, quả tiếc cho cái tiểu tử tư chất ấy.

Vệ Tử Y gương mặt hăm hừ, nói:

- Âu Dương Tất! Người đang nói chuyện với ai vậy? không biết thom thối chính là người đấy.

Hừ một tiếng, Âu Dương Tất nói:

- Vệ Tử Y, người đừng lấy Kim Long Xã hù dọa ta. Đồ Long bang trên dưới nguyện thể không trừ khử Kim Long Xã là không thể được. Người hãy mau nạp mạng đi.

Vệ Tử Y cười lạnh lùng nói:

- Thảo nào ngài từ Đồ Long bang đến, không biết ở ngôi vị nào vậy?

Âu Dương Tất ngẩng đầu nói:

- Ta đã được Đồ Long bang mời làm chức phó bang chủ!

- Thất kính, thất kính! Thì ra đường đường là một phó bang chủ.

Vệ Tử Y cười nói tiếp:

- Âu Dương phó bang chủ chuyển đi này ý định giết ta lập công đầu?

Âu Dương Tất không chút ngại ngùng, rất tự tin nói:

- Vệ Tử Y chẳng hổ là cái thế kỳ tài, đáng tiếc hôm nay là ngày đại kỵ của người.

Nói vừa dứt lời, Âu Dương Tất với thân hình cực nhanh nhẹn, song đao trong tay múa như lưu tinh hãm nguyệt, trong nháy mắt chỉ thấy như thiên vạn kim đao nhằm về Vệ Tử Y tấn công.

Cao thủ đấu gập nhau phải biết tiên cơ. Từ khi Âu Dương Tất xuất hiện, Vệ Tử Y đã âm thầm chuẩn bị, lúc này nạt lên một tiếng:

- Được lắm, đây là trận chiến đầu tiên giữa hai bang.

Nhanh không thể tả, ngân kiếm rút ra một chiêu Quần quỷ thân phục, sức nặng như ngàn cân, bức Âu Dương Tất hai cây đao trong tay run rẩy.

- U ma đại cử thức!

Âu Dương Tất kinh hãi kêu to. Hấn không ngờ Vệ Tử Y vừa ra tay đã sử dụng ngón độc bí truyền ngay. Song đao vận dụng toàn lực chống đỡ, bất ngờ một tiếng "bốp"

rồi "leng keng" vài tiếng, song đao của Âu Dương Tất đã bị ngân kiếm của Vệ Tử Y cắt thành tám đoạn.

Âu Dương Tất cả người tưởng như lọt vào hố băng, toàn thân run lên. Hắn không đỡ nổi một chiêu của đối phương, kêu lên một tiếng "hầy", nói:

- Ghê gớm thật! U ma đại cứu thức ngân kiếm lợi hại vô cùng!

Vệ Tử Y tay cầm kiếm, cũng hãnh diện vì nói, nói:

- Nó quả thật là bằng hữu của người học kiếm, mãi mãi không phản bội chủ nhân.

Âu Dương Tất nói:

- Thiết tưởng ngài cũng biết trong xã có nội gian?

Vệ Tử Y mỉm cười nói:

- Đúng vậy, họ nói cho người biết Vệ mỗ đi con đường này.

Ho khan một tiếng, Âu Dương Tất nói:

- Vệ Tử Y, hãy nói thật khi nãy người dùng mấy thành công lực?

Vệ Tử Y nhìn hắn thấy quái lạ nói:

- Không nhiều không ít, năm thành công lực.

Âu Dương Tất giật mình, bản thân đã dùng đến mười hai thành công lực mà không địch nổi phân nửa công lực của một hậu sinh, không tin nói:

- Người bao nhiêu tuổi? Từ lúc lọt lòng mẫu thân đã bắt đầu luyện võ cũng không thể có công lực thâm hậu như vậy được!

Vệ Tử Y cười nói:

- Tại vì ta chịu đựng được những cái mà người khác không dám chịu đựng. Ngài bây giờ tính thế nào?

Âu Dương Tất ngẩng lên trời cười quái gở, kỳ thật đó là tiếng quỷ kêu lang thét, nói:

- Vệ Tử Y, người sống đối với bọn ta là một uy hiếp to lớn, khi nãy người không chém tận giết tuyệt, chỉ nên trách người bản thân quá ngu. Bây giờ ta càng quyết tâm không trừ khử người không được, ta không chấp nhận có một địch thủ như người tồn tại.

Âu Dương Tất trong tay song đao chỉ còn cán đao và một phần sắt cụt. Hắn như điên cuồng dùng thân đao cụt ngắn ấy nhằm vào mặt Vệ Tử Y tấn công. Vệ Tử Y chỉ còn cách chống đỡ mãnh liệt. Trong khi lưỡi đao và kiếm va chạm thì Âu Dương Tất kêu to:

- Vệ Tử Y, người đã bị lừa rồi...

- Khà!

Một tiếng kêu, cán kim đao trong tay trái của Âu Dương Tất bỗng nứt ra, một đường vàng ánh chói lọi nhỏ như kim quang xẹt ra nhằm hướng Vệ Tử Y phóng tới. Hai người cách nhau không quá một thước, Vệ Tử Y nhất thời không tránh kịp, bị kim xà cắn nhằm vai trái, thân hình bỗng dội ra xa. Vệ Tử Y trong lúc cảm phần, tay trái vội nắm lấy kim xà ném xuống khe núi, người bỗng nhiên cũng như điên loạn, nhảy theo xuống khe núi, dường như muốn giải trừ cái đau do rắn cắn, rớt xuống khe núi sâu thẳm. Âu Dương Tất đứng bên vách núi nhìn xuống khe núi sâu thẳm cười hăm hở:

- Cho dù ngươi là Vệ Tử Y nhất đại hào kiệt, cũng không chịu nổi độc xà của Kim xà chùy tâm thực cốt này. Kim xà ôi kim xà! Ngươi dẫu sao cũng vì chủ nhân trừ đi một tai hại, tuy chết mà vinh, hà huống có long đầu Kim Long Xã Kim Đồng Diêm La Vệ Tử Y bội tán cùng người thật là vinh hạnh lắm rồi.

Bỗng lại thở dài nói:

- Chỉ tiếc cho một thanh ngân kiếm khoáng thế khó tìm cũng bội tán xuống vực sâu.

Cười to ba tiếng, Âu Dương Tất rời khỏi Tử Ngọ Linh.

Hồi lâu...

Một người đang ngồi bên bờ ải trong đám cỏ tạp trầm tư, chính là người đã lao xuống vực thẳm, Vệ Tử Y.

Âu Dương Tất nếu như thấy cảnh này, không kêu to là thấy quỷ mới lạ đây.

Kỳ thực Vệ Tử Y đã biết trước trong cán đao của Âu Dương Tất có kim xà. Trong lúc nguy biến đã uống giải độc đơn trước rồi. Chỉ có ngộng cuồng ngạo mạng như Âu Dương Tất mới cho rằng không ai biết được cái bí mật này, nên mới bị Vệ Tử Y chơi một đòn nhớ tới già.

Lúc rơi xuống ải, Vệ Tử Y lập tức vận dụng công lực lấy ngân kiếm đâm vào vách núi để chi trì khỏi rớt xuống, đợi Âu Dương Tất đi xa mới từ từ leo lên nghỉ ngơi.

Lúc này trong tâm trí chàng suy nghĩ rất nhiều.

"Hắc tử thấy ta rơi xuống dưới ải sâu, nhất định sẽ chạy về tổng đàn. Bọn họ thấy ngựa hồi, nhân bất hồi, chắc đoán ta đã gặp chuyện không may, hy vọng đừng cho Bửu Bửu hay. Không thì hẳn khóc đến chết thôi, thế thì oan uổng lắm!

Không bao lâu, giang hồ sẽ truyền đi tin Vệ Tử Y bị Âu Dương Tất bức nhảy xuống ải sâu, thật oan uổng, nhưng mà như vậy ngược lại có lợi cho ta trong việc âm thầm điều tra nội gian."

Tính xong kế hoạch, Vệ Tử Y lập tức bám người vào một cái hang động bị đám trúc che phủ. Cái hang động này còn có chỗ trời lên là thông lên Hắc Vân Lô bằng cái lầu thấp bí mật này. Đây cũng là lý do tại sao Vệ Tử Y không thiết lập vọng gác nơi tiểu lộ này. Thủ lãnh lén trốn đi ra chơi mà bị bộ hạ trông thấy coi có được không chứ?

Trong hang tối lẫm lẫm về đến lầu thấp, Vệ Tử Y đốt đèn cây to, cởi bỏ dây cột, để tóc rũ xuống bờ vai, đổi áo khoát màu tím, áo trong màu tím, từ cái tử mười tám tầng ngăn kéo ở học số bốn, lấy ra một bộ đồ xám tro thay vào, sửa lại sắc diện, đôi mí xuôi xuống, hóa trang giống như một tú tài dỏm gặp vận xui, không tìm thấy chút gì là phong độ của thủ lãnh. Không chừng thân thiết như Bửu Bửu cũng không nhận ra được. Vị Kim Đồng Diêm La này rọi kiến xem thử cũng không khởi tự hào, nói thầm:

"Dị dạng thuật của Bửu Bửu cũng học từ nơi ta. Tây phương Nhất Bá Kiến Huyết Ma Quân cũng không phát giác ra nổi, hà huống bọn Đồ Long bang mới trời lên. Muốn sửa đổi dung mạo đơn giản như vậy, một đôi mi chổi chà và mắt thần tản mạng, ai nhận ra ta là Vệ Tử Y? Cái mặt nạ da người phiến toái ấy có thể giảm bớt đi".

Lại cẩn thận đổi đôi giày cũ rồi bỗng nhiên đi qua đi lại trên lầu, dường như có việc trọng đại. Không bao lâu, lại đứng sững lại, nói nhỏ nhưng cương quyết:

- Không được đi, cái thân hóa trang nếu gặp Bửu Bửu phát giác hành tung nhất định uống công, thất công.

Thì ra Vệ Tử Y đang nghiên cứu có nên trộm nhìn Bửu Bửu chút không? Suy nghĩ mãi, thấy không đi là tốt nhất, rồi quyết định từ địa đạo trốn xuống Tử Ngọ Linh.

Vệ Tử Y trong lòng đã có dự kiến, cho nên chọn đường đi kinh thành.

Đêm ấy canh đầu, Vệ Tử Y lại đến chợ về đêm mà đã lâu lắm không có đến.

Nói đến chợ về đêm.

Đó là nơi địa bàn quỷ quái, toàn là những tên khốn nạn ngày đêm điên đảo, côn đồ đặc hiệu.

Nói đến côn đồ đặc hiệu là sao?

Đó thì phải đợi bàn thảo kỹ lại.

Tại vì trong đó Kim Long Xã hỗn tạp, có lưu manh vô lại, có những gã trượng phu thất chí, bị bà xã không cho vào nhà, có hạng buôn bán thất bại đến đây mượn rượu tiêu sầu, có phú hộ phát tài đem tiền đến tiêu pha, cũng có rất nhiều đứa con hư hỏng đến đây quậy. Vệ Tử Y cũng là một trong số người này. Chàng tự nói vậy. dĩ

nhiên chỗ nào có con người thì không thể thiếu nữ nhân. Thế thì giữa ong, bướm chen lẫn với nhau thì chớ nên lấy làm lạ.

Nơi đây, càng có nhiều nhân vật võ lâm, cái tin cán đao của Âu Dương Tất có giấu kim xà Vệ Tử Y cũng vô tình nghe được từ nơi này. Còn những chuyện lẽ ra vô cùng bí mật như vậy, bọn họ làm sao biết được thì Vệ Tử Y không sao hiểu nổi.

Đến đây để tiêu ma tuổi xuân thì không có mấy người đàn ông, cho nên gọi là côn đồ đặc hiệu. Bọn họ cũng thừa nhận họ cũng chẳng phải là cái thứ gì.

Cái chợ về đêm này, ngoại trừ những người đủ các hình thái dư nhiều thời gian ra, cũng có những tụ điểm cung ứng cho người ta tiêu tiền. Có mâm bàn tụ tập của lạc phách hán, phường đổ bác, kỹ viện má phấn môi son.

Có đại tử lâu, có đồ trường đàn ông cho người nướng ngàn lạng vàng. Có những ả đào tròn trịa, thon gầy xinh đẹp cung ứng cho các cậu ấm tha hồ tiêu pha tiền bạc.

Ở nơi đây.

Những người còn đầu óc tính toán một chút thì sẽ than thở ông trời sao quá bất công. Cách biệt quá xa giữa giàu nghèo thấy rõ, những kẻ cấp không bao giờ nhằm đến những tay cùng đinh khổ hán.

Ở nơi đây.

Vệ Tử Y thuộc loại người mà những tay anh chị đánh cắp không chiếu cố.

Đêm nay, Vệ Tử Y loạng choạng đi trên đường quen thuộc, gương mặt trông như kẻ thất vọng đi đến chợ về đêm, đến quây của Thẩm lão gia. Thẩm lão gia vẫy chào:

- Ô Ca Nhi, lâu quá không thấy bóng dáng, bị lão gia khóa cửa không cho ra hả? Thanh niên chán chường chẳng giống ai, ăn một tô mì nóng đi nào?

Ô Ca Nhi là hóa danh của Vệ Tử Y. Thẩm lão gia mua bán ở đây không bao giờ tính toán chi li, rất có lòng nhân ái. Nấu mì thì chất lượng nhiều và rẻ, nhưng mà Vệ Tử Y không muốn đến bàn, chỉ vì Thẩm lão gia kỹ thuật nấu mì so với Vệ Tử Y kém hơn, mì làm cọng quá khô.

Vệ Tử Y cười nhả mặt, làm dấu tay biểu lộ không đói bụng.

Thẩm lão gia dường như rất thích hán, mời chào thêm lần nữa, nói:

- Không đòi uống chút canh nóng cũng được, ta nói cho Ô Ca Nhi nghe. Tuổi trẻ quan trọng là phải biết giải trí. Lão già người thấy đó, ông già cứ không buông người ra.

Vệ Tử Y chỉ còn cách cười chua chát.

Tiếp tục loạng choạng bước đi vào một cái hẻm nhỏ ẩn thân.

Đó là cái hẻm nhỏ chỉ đi lọt có một người, cuối hẻm treo một cái lồng đèn nhỏ vàng mờ, trên lồng đèn viết một chữ "ĐỒ" to to. Đủ rồi, một chữ như vậy đủ cho người ta hiểu tất cả trong đó cách làm ăn ra sao.

Vệ Tử Y bản thân đối với trò chơi đồ bát không có hứng thú, nhưng Ô Ca Nhi bại gia tử ấy lại không thể từ chối được sự quyến rũ của nó, cho nên hấn vẫn đi vào cái đồ trường rách nát này.

Người ưa thích đồ bát miễn có chỗ chứa, bất chấp đàng hoàng hay rách nát cũng cóc cần để trong mắt, vì mắt họ vốn đều để xem bài.

Cho nên cái đồ trường này vẫn đông nghẹt khách. Cái mùi mồ hôi xen lẫn tiếng la ó huyên náo. Đúng là một bức tranh trụy lạc.

Không ai để ý Vệ Tử Y vào. Người ở đây không ai biết quan tâm đến ai. Vệ Tử Y cũng chẳng để ý đến bọn họ, đi quan sát khắp nơi, cuối cùng quyết định chơi xúc xắc.

Chủ sòng là một hóa tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi, kêu:

- Trong sòng không phân biệt nhỏ lớn, chỉ ăn đúng bạc nguyên chất! Anh hùng hào hoa càng thua càng tươi cười, du côn bụi đời ăn rồi thì chạy.

Bốn hột xúc xắc nằm trong tay buông xò xuống.

Mọi người lần lượt đặt vào. Vệ Tử Y lấy một nén bạc kẹp xuống bàn. Chủ sòng ngược mặt nhìn thấy hấn cười khơ khơ, nói ôn hòa:

- Ô Ca Nhi, cái bảo khố của ông già người lại bị thằng tặc tử này chiếu cố đến rồi? Vệ Tử Y ở đây có tiếng là tiếc lời như tiếc vàng, nghe nói chỉ biết cười.

Chủ sòng cũng chẳng cần hấn trả lời, chỉ than một câu:

- Tội nghiệp cho Ô lão, sanh ra thằng bửu bối tử này.

Trong sòng xúc xắc dĩ nhiên có ăn có thua, đánh một hồi, mọi người đều hăng hái, mỗi tụ càng lớn thêm. Vệ Tử Y trước sau vẫn một nén mười lạng, lại ăn được mấy trăm lạng. Chủ sòng không vừa ý nói:

- Ô Ca Nhi, người đêm nay mát tay thế cơ, mẹ nó, cứ đặt mười lạng hoài!

Vệ Tử Y cười cười, vẫn cứ đẩy ra mười lạng. Chủ sòng giận nói:

- Mẹ nó, các vị, bây giờ sửa lại ít nhất cũng phải đặt hai mươi lạng ngân tử. Có tiền thì đặt, không tiền thì về. Đặt, đặt, đặt! Càng nhiều càng tốt, lão đây không sợ!

Có người không bằng lòng, nhưng đại đa số không nói gì, cho nên rốt cuộc phải tuân theo ý của chủ sòng. Có người đặt đến mấy trăm lạng.

Vệ Tử Y cũng thêm mười lạng, cho đủ số tối thiểu.

Chủ sòng cũng không bắt chẹt được hắn, chỉ có rửa nói:

- Thật mẹ nó Ô Ca Nhi, muốn để tiền lo lót lão ông ư?

Thời gian như bay, trời đã canh ba, chủ sòng kết sổ không đánh nữa, sửa sang quần áo, lắc lư lắc léo đi ra khỏi đồ trường. Vệ Tử Y làm như không để ý, bám theo sau.

Hai người một trước, một sau rời chợ về đêm. Vì chủ sòng không để ý có người bám theo sau, chân càng bước càng nhanh. Người tinh mắt biết ngay gã chủ sòng này là một tay cao thủ. Thì ra ở chỗ về đêm, hắn che giấu rất giỏi, lúc này hắn triển khai khinh công thật đáng gờm.

Vệ Tử Y thầm hừ một tiếng, nói trong bụng:

"Quả nhiên chỉ là lão cáo già, tốt nhất cẩn thận, đừng để lộ cái đuôi cáo ra".

Nhưng vẫn im lặng bám theo phía sau chủ sòng.

Không bao lâu chủ sòng bỏ đường nhỏ, đi vào đại đạo đến kinh thành. Đến một tiệm cơm lớn Long Phụng hiên thì dừng chân, nhìn trái nhìn phải không có người, bỗng lột cái mặt nạ da người ra, lao nhanh vào trong. Lập tức nghe có tiếng la:

- Ai đó?

Đủ rõ Long Phụng hiên không phải là một quán cơm bình thường.

- Là ta!

- Thì ra là đà chủ, tiểu nhân thất kính...

- Được rồi, canh gác cẩn thận. Gần đây hơi có động định.

- Thưa vâng ạ!

Một chập sau, lại có tiếng thì thầm to nhỏ:

- Cái vị đà chủ này thật kỳ quái, mỗi đêm đều đi, canh ba mới về.

- Nghe nói ra ngoài ô luyện võ!

- Hèn chi thăng cấp rất nhanh, thì ra ngày đêm luyện tập siêng năng, thật là đáng kính phục.

- Đừng nói nữa, đi quan sát tứ phía, đừng để kẻ trộm lẻn vào.

Đứng dưới vách tường, Vệ Tử Y trong bụng cười thầm:

"Đường đường là đà chủ của một phân xã lớn nhất của Kim Long Xã lại ngang nhiên đến đồ trường luyện võ công, xem ra ta nên thanh lý môn hộ rồi. đời chuyện này kết thúc, cần nên chỉnh đốn lại bộ hạ, bằng không thì phản đồ sẽ hết đĩa này đến đĩa khác mà xuất hiện. Hôm nay nếu không đến đồ trường thì bị người giấu kín rồi".

Cười lạnh nhạt một tiếng, chàng liền rời khỏi Long Phụng hiên.

Sau mấy ngày, Vệ Tử Y mỗi đêm đều đến chợ về đêm giám sát vị chủ sòng, tức là Bắc Kinh đà chủ phân xã Trần Đông Thăng nhưng đều không bắt được chứng cứ gì. Chàng cũng đã theo dõi hẳn vào Long Phụng hiên, quan sát đến trời sáng vẫn không có kết quả, chỉ còn nước bỏ cuộc trở về.

Vệ Tử Y không vì vậy mà thay đổi sự hoài nghi của mình, bởi vì chàng từng vào phòng sổ sách của Long Phụng hiên xem sổ sách, phát hiện phân đà Bắc Kinh doanh nghiệp các nơi thu nhập thực sự so với báo cáo lên tổng đàn chên lệch mấy chục vạn lượng. Đó chỉ là phần của một tháng. Vệ Tử Y và các vị lãnh chủ sở dĩ không có đi tra xét có thể nói là thủ đoạn của Trần Đông Thăng quá cao, rất có thiên tài kinh doanh buôn bán. Từ khi hẳn tiếp nhận Bắc Kinh phân đà thì kinh doanh ngày càng phát đạt, thu nhập cao hơn lúc trước. Vệ Tử Y và các vị lãnh chủ chỉ biết hẳn làm ăn tốt, nhận thấy mình đã dùng người đúng chỗ, đâu có biết hẳn có nhiều mà báo ít, trong khoảng giữa này có nhiều người đồng âm mưu với hẳn. Vệ Tử Y đem sổ ghi tiền, tên họ người thanh toán nợ nhất nhất ghi chép lại, để sau này còn phân xử. Còn Trần Đông Thăng đem tiền tham ô đi đâu, nghĩ cũng quá rõ.

*

* *

Tần Bửu Bửu nghe tới đây, xen vào nói:

- Đại ca tại sao không lấy hết sổ sách đem về cho gọn, để bọn họ lúng củng nội bộ.

Vệ Tử Y nói:

- Nếu như lúc ấy ta đem sổ sách đi thì kết quả chỉ có một tên. Còn những người cấu kết với Trần Đông Thăng đều bị cắt đứt, diệt đầu mối, trái lại, còn gợi cho hẳn lòng cảnh giác.

Tần Bửu Bửu nhảy xuống giường rót nước trà cho Vệ Tử Y, lí lắc nói:

- Nghe Tịch lãnh chủ nói mỹ nhân dâng trà, uống vào giống như Quỳnh Tương Ngọc Dịch vậy. lần thứ nhất Bửu Bửu dâng trà, đại ca uống thử xem, so với trà của người đẹp có ngon hơn không?

Vệ Tử Y nhận trà, cười khúc khích nói:

- Người khi khát nước, cho dù nước sinh cũng cảm thấy ngọt như đường.

Nói xong ngẩng đầu bưng tách nước uống không còn sót một giọt.

Tần Bửu Bửu vô cùng bất mãn nói:

- So với người đẹp, làm đồ đệ tự nhiên kém hơn một bậc. Trà của đệ đệ hẳn là không sánh nổi trà của mỹ nhân. Đó cũng chẳng trách đại ca tiếc lời khen tặng, ai mà nói câu "tự cổ anh hùng nan quá mỹ nhân quan" thật là thiên tài vậy.

Cố ý làm ra vẻ bi thương, lắc đầu thở dài.

Vệ Tử Y cười khà khà, bồng Bửu Bửu vào lòng:

- Trà của mỹ nhân làm sao so sánh được với trà của Bửu bối đệ đệ của ta, đừng có ganh!

Tần Bửu Bửu không chịu kêu:

- Ta đâu có ganh, vả lại ta thừa biết ra đại ca thế nào cũng có ngày kết hôn. Đến khi đó ta về Thiếu Lâm tự làm hòa thượng, không trở ngại chuyện trăm năm đại sự của đại ca.

Vệ Tử Y nghe nói lắc đầu, nhìn thẳng Bửu Bửu nói nghiêm chỉnh:

- Đừng ngốc thế! Cái kiếp này người không thể làm hòa thượng được đâu. hà hưởng đại ca không bỏ người để đi lấy vợ. Ấy, mọi việc đợi người trưởng thành rồi sẽ nói.

Nói xong lại nhìn Bửu Bửu một cái, lại thở dài.

Tần Bửu Bửu vui mừng ôm choàng lấy cổ của Vệ Tử Y, nói kể bên lỗ tai:

- Ta thích đại ca nhìn chăm chú ta, không chút giận gì cả. Đại ca nói có kỳ cục không? Nhưng ta ghét nữ nhân nào nhìn qua nhìn lại trên thân người của đại ca, thật không đứng đắn, đại ca đừng thèm ngó tới họ, được hay không?

Mấy câu nói này thánh thót non nớt, nhẹ nhàng làm sao, Vệ Tử Y nghe tâm rối như tơ vò, tim đập nhiên, hít một hơi thật sâu để lấy lại bình thần trong lòng, nhẹ nhàng đẩy Bửu Bửu ra, ôn hòa nói:

- Tiểu tử không nên hẹp hòi quá, ta tiếp tục kể chuyện đời xưa nhé!

Le lưỡi, Bửu Bửu nói:

- Chỉ cứ vào Trần Đông Thăng tham ô tiền của xã, đại ca xác định hẳn là nội gian ư?

Lắc lắc đầu, Vệ Tử Y lại nói tiếp:

Lại qua vài ngày, đang là đêm mừng một đầu canh, đở trường nhỏ ở cửa hẻm bồng nhiên tụ tập nhiều người giang hồ. Vệ Tử Y đôi mắt u mờ cố ý ngắm nhìn trên thân người bọn họ. Một vị đại hán thấy vậy tỏ ý không bằng lòng. Vệ Tử Y biết hẳn là lão ông Khương Bạch Đầu, chỉ nghe hẳn nạt nói:

- Người gã cùng đình có điều chi chỉ giáo? Hay là đôi mắt ngứa ngứa, có cần đại lão gia gỡ cho người không, thậm chí luôn tiện cho người yên nghỉ vĩnh viễn, móc con mắt của người ra?

Vệ Tử Y bề ngoài chỉ còn cách làm ra vẻ e dè, khúm núm nói:

- Ta... ta xem chư vị đại gia đều là người tốt, cho nên...

- Thôi được, thôi được!

Khương Bất Lão không chịu nổi khoát tay nói:

- Nghe người nói chuyện muốn phát bệnh, con mắt không cho phép nhìn lung tung, biết chưa?

Vệ Tử Y vội vã nói:

- Vâng ạ! Vâng ạ! Lời nói tốt của đại gia...

Khương Bất Lão cắt lời nói:

- Cái gì đại gia, lời nói tốt?

Đưa tay thộp ngực của Vệ Tử Y chửi.

Vệ Tử Y ra vẻ giãy giụa không thoát, hoảng sợ rặng đánh bò cạp nói:

- Đại đại đại gia, tiểu tiểu sinh nói đại đại đại gia rất tốt, đầu bạc bạc trắng là lão lão ông ông rất khỏe, còn giống rồng bay bay cạp sống ai ai cũng kính kính phục!

Lời nói này càng chạm đến chỗ đau của Khương Bất Lão. Khương Bất Lão nghiêng răng giận nói:

- Cùng đình này đáng chết, dám nhục mạ đại gia. Lão đây năm nay bốn mươi bảy tuổi, người ngang nhiên cười ta là lão ông ông, đáng chết!

Nắm tay phải rấn chắc vô cùng, nhằm thẳng giữa mặt Vệ Tử Y thoi tới. Đột nhiên có một cánh tay đỡ ra, Khương Bất Lão tức giận nhìn kẻ ấy, nhìn rõ thấy Trần Đông Thăng, không giận nhưng không bằng lòng nói:

- Người tại sao ngăn cản ta dạy cho hắn, hay là cùng đình đây cũng là phe ta?

Trần Đông Thăng gỡ cái tay còn nắm ngực Vệ Tử Y ra, nói với Vệ Tử Y rằng:

- Ô Ca Nhi, người giang hồ tối kỵ gây sự, về sau nhà người cần phải cẩn thận một chút.

Vệ Tử Y trong bụng còn sợ gật gật đầu nói:

- Trần tiên sinh cũng là người giang hồ? Giang hồ là cái gì vậy?

Trần Đông Thăng nhìn Vệ Tử Y rất lâu, muốn thử xem thực hư thế nào, hồi lâu mới nói:

- Việc đó người không cần biết, tiếp tục trò chơi xúc xắc của người đi!

Vệ Tử Y ra vẻ không hiểu gì cả, lật khật đi đến chỗ chơi xúc xắc.

Còn nghe Khương Bất Lão rất bất mãn nói với Trần Đông Thăng:

- Hầy! Trần lão đại, người ăn chay hồi nào vậy mà nói chuyện từ bi với gã cùng đình này?

Trần Đông Thăng hầm hầm cười nói:

- Trần mỗ là lang điếu ăn người không nhả xương, chỉ sợ bọn ta làm càn ở đây, nếu như lọt vào tai mắt của người hữu tâm, đối với kế hoạch tiến hành không thuận tiện lắm. Khương huynh hà tất phải thi thố với một người cùng đình như vậy.

Khương Bất Lão chỉ còn cách ra vẻ đại nhân đại lượng, buông tha cho Vệ Tử Y, nói:

- Sao người biết hẳn gọi là Ô Ca Nhi, quen ư?

Trần Đông Thăng sơ lược nói:

- Một gã bại gia tử đầu xưng làm bạn với ta hồi trước có gặp mặt hẳn, vậy thôi!

Ở đây bại gia tử không thiếu gì, Khương Bất Lão không thèm để ý đến, kêu nói:

- Tất cả đều đến đủ chưa?

Hừ một tiếng, Trần Đông Thăng không vui nói:

- Chỉ thiếu Âu Dương Tất cái gã chậm trễ ấy.

Không lâu, Âu Dương Tất cũng giá lâm. Tuy đã thay đổi y phục nhưng không qua mắt được kẻ lưu tâm Vệ Tử Y. Đôi mắt liếc sơ, thấy bọn họ cùng chạy vào viện của đồ trường, không chịu nổi thở dài một cái nói trong bụng:

"Thảo nào, những người này đều là những nhân vật chánh phái bị Bửu Bửu làm phật lòng. Trần Đông Thăng rất biết lợi dụng tâm lý phục thù của những kẻ này. Kết hợp bọn họ lại để đối phó với Kim Long Xã, không hổ là một kẻ kiêu hùng. Nhưng mà muốn dựa vào lực lượng của những người này để tiêu diệt Kim Long Xã không khác nào dùng trứng chọi đá? Không, không thể nào! Không chừng những người này chỉ là chân rết để hẳn lợi dụng, thực lực thực sự còn ẩn phục bên trong? Trần Đông Thăng ôi Trần Đông Thăng! Người quả thật quá độc ác. Đáng tiếc bất luận người có thiên tính vạn tính, cũng không tính ra Kim Long Xã đã nặn ra cái bộ mặt bí mật này cho ta.

Vệ Tử Y lại đánh thêm mấy ván, phúi phúi túi tiền, tỏ vẻ thua sạch rồi mới uể oải đi ra đồ trường. Nhìn quanh không thấy ai, chàng mới phi thân lên nóc nhà, chân

nhanh nhẹn đi đến phía sau viện. Từ lâu Vệ Tử Y đã biết cái gian đồ trường này không phải là cái đồ trường thông thường, bên trong có xây nhà bí mật, chàng cũng đã từng xâm nhập vào. Rất rõ ràng là một hội trường, một cái đồ trường nhỏ cần chi đến hội trường chứ? Điều tra một thời gian không có kết quả cho nên bỏ đi cái giá trị của nó. Hôm nay Vệ Tử Y mới biết thời gian tụ tập của những người này là canh đầu đêm tối mừng một mỗi tháng.

Nội đường của đồ trường có một gian nhà bếp. Có nhà bếp tất nhiên có để chén dĩa, tủ chén. Xê dịch cái tủ chén, dòm thấy dĩ nhiên là bức tường. Nhưng mà cái miếng tường nhỏ này là để che mắt, dùng sức xô mạnh thì là một lối đi nhỏ. Hội trường được đặt ở trong đó.

Vệ Tử Y dĩ nhiên không đại gì mà lén vào đó để trộm nghe rồi. Sát vách đồ trường có cây Dung thọ to, xung quanh cây Dung thọ mọc nhiều cỏ rạp. Vệ Tử Y lao người xuống đất, dựa vào giữa tường và cây cỏ có chỗ trống nằm xuống. Lắng nghe bốn bề không có tiếng người, vệt cỏ rạp bên bờ tường bỗng chạm phải một cục đá đen bằng chén. Chàng nhẹ nhàng đẩy cục đá đen ra, thấy có ánh đèn trong mật thất chiếu ra nên ghé mắt nhìn vào thì thấy rõ bên trong có Trần Đông Thăng, Âu Dương Tất, Khương Bất Lão, Vũ Lão Hắc, Thông Cát của Thiệu Hoá đường, ngoài ra còn ẩn bên góc chết cũng có mấy tên, tuy dòm không tới nhưng tiếng nói thì truyền ra rất rõ.

Có tiếng người nói gằm gừ, khẳng định là Âu Dương Tất. Hắn giận dữ nói:

- Họ Trần này, người không tin chuyện Vệ Tử Y đã bị Kim xà của ta cắn trúng vai hắn, thọ độc nhào xuống ải sâu?

Hứ một tiếng, Trần Đông Thăng nói:

- Người quá xem thường Vệ Tử Y. Con người hắn chịu đựng đứng vững trên giang hồ, có thể nói không tìm ra ai có thể đối địch với hắn. Dĩ nhiên ta tin tất cả những gì người đã nói, nhưng chuyện liên quan đến sinh tử vinh nhục của bọn ta từ nay đến mai sau, ta không thể không cẩn thận. Hiện nay kế hoạch là phải xác định Vệ Tử Y có phải chết thật hay là không, chỉ có cách duy nhất là bắt sống Tần Bửu Bửu, đệ đệ cục cứng của hắn. Nếu hắn biết nghĩa đệ gặp nguy nan, nhất định phải hiện thân tương cứu. Lúc ấy bọn ta lại bữa lười giết sạch, vĩnh viễn hậu hoạn.

Âu Dương Tất kìm chế tức giận nói:

- Nếu như Vệ Tử Y chết thật, Tần Bửu Bửu phải giao cho ta phân xử.

- Không được!

Trần Đông Thăng nói:

- Tần Bửu Bửu hiện trên giang hồ là đứa bé sáng giá nhất. Có được hắn Kim Long Xã không dám thẳng tay đối phó với bọn ta, mà cũng có thể lấy hắn buộc Thiệu Lâm

tự trở thành thiên hạ đệ nhất bang của bọn ta, đề cử ta là đương đại võ lâm minh chủ. Khơ khơ...

Nghĩ đến sự huy hoàng xán lạng của ngày sau, Trần Đông Thăng bất chợt đắc ý cười to.

Âu Dương Tất dường như có cảm giác bị chê kém, chất vấn rằng:

- Người lợi dụng bọn ta làm phụ giúp cho sự thành công của người?

Trần Đông Thăng bỗng thâm hồi nộ cười trên mặt, nghiêm túc nói:

- Là phó bang chủ không đáng hay sao? Lúc đầu bọn mình hợp tác đã nói rõ, mục đích của người là Vệ Tử Y và Tần Bửu Bửu. Không thể nói ai lợi dụng ai được, chỉ cần đừng giết thẳng tiểu quỷ đó, các người roi vọt hành hạ hấn như thế nào ta cũng không can thiệp đến.

Âu Dương Tất cười khúc khích, trong lời nói chứa đầy tàn nhẫn và man rợ:

- Hấn làm ta mất thể diện, ta muốn rạch mặt hấn thiên đao vạn đao.

Khương Bất Lão cũng nói:

- Cái tròng mắt của tiểu tử ấy thật đẹp, đem ra làm mẫu thì hết ý!

Tần Bửu Bửu nghe đến đây không kềm được nổi giận đến phát run lên, nói:

- Ta không để cho bọn họ như ý nguyện. Nếu bị họ bắt được, ta sẽ cắn lưỡi tự vẫn để cho bọn họ vỡ mộng!

Giọng nói hấn rất cương quyết. Vệ Tử Y sợ cái tánh ngoan cường thà chết không khuất phục của hấn làm hại đến tánh mạng của hấn nên ôm hấn vào trong lòng, nói ôn hòa:

- Vì bọn chuột kia mà tự vẫn có đúng hay sai? Hà hướng cứ vào bản lĩnh và cái tinh quái của người, nhưng kẻ muốn hại người cần phải suy đi nghĩ lại. Hơn nữa đại ca cũng chẳng để bọn họ muốn làm gì thì làm.

Tần Bửu Bửu nằm trong lòng Vệ Tử Y rất thoải mái, hồi lâu dứt khoát đứng dậy nói:

- Bọn họ lên kế hoạch bắt ta như thế nào?

Vệ Tử Y thấy Bửu Bửu mặt mày vui tươi dễ chịu nên đẩy hấn ra nói:

- Ngày mai lại là hội nghị thường lệ mỗi tháng của bọn chúng. Trần Đông Thăng sẽ mời người đi kinh thành chơi, xong có phái thuộc hạ đưa người về, lại cho mấy người đồng đảng bịt mắt bắt cóc người, chắc là vậy?

Trật lất rồi, Tần Bửu Bửu nói:

- Mùi của hắc cao một thước, chức của đại ca cao một trượng, đã bắt cóc ta đi trước rồi.

Vệ Tử Y cười ha hả to lên nói:

- Người có thể bịa đặt như đại ca được không?
- Không dám, không dám!

Tần Bửu Bửu cung tay nói:

- Bị Ô Ca Nhi bắt còn hơn bị cái mặt thầy ma bắt. Tiểu sinh cảm kích vô cùng.
- Nói nhảm!

Vệ Tử Y cười xong, lại nói nghiêm chỉnh:

- Ta đã nói riêng với lão Triển và vài người, nếu Trần Đông Thăng đề ra cái yêu cầu này thì trả lời với hắc rằng người đã lén trốn ra ngoài để tìm đại ca, để cho bọn tặc tử ấy chuyển lực lượng làm việc không công. Đợi đến khi bọn họ mệt mỏi, Trần Đông Thăng sẽ xuất hiện. Khi ấy sẽ có một trận độ sức, cho nên người tốt nhất là ở nơi đây, bọn ta mới yên tâm.

Tần Bửu Bửu xô mạnh Vệ Tử Y ra, đôi mắt to mở to, nói:

- Đại ca tại sao muốn ta như cô nương trốn tránh ở trong nhà, không dám gặp ai. Huỳnh trưởng gặp khó, làm đệ đệ đâu thể nào thúc thủ bàn quan. Người cơ bản xem ta không ra gì, nếu như thế ta chỉ đem lại phiền toái thêm cho Kim Long Xã. Muốn giấu ta thì để ta về Thiếu Lâm tự.

Vệ Tử Y biết trước cái chiêu này không xong, nhưng cũng là một chiêu an toàn nhất. Cũng biết Bửu Bửu không vui, có điều không ngờ hắc phản ứng quá kịch liệt, nhất thời không biết phải nói sao. Tần Bửu Bửu thấy vậy càng tức giận, tưởng rằng Vệ Tử Y thật sự chế hắc làm lụy mọi người, nước mắt như râu chuối đứt dây rơi xuống. Hắc vốn tính khóc to nhưng sức nghĩ ra kèm hãm tiếng khóc.

Vệ Tử Y giúp hắc lau nước mắt, nói dịu ngọt:

- Thôi được, chỉ cần người ngoan ngoãn, không lén trốn, đại ca nhận lời không cất giấu người.

Tần Bửu Bửu muốn cười tươi ra, đưa tay xin thề nói:

- Bửu nhi quyết không trốn đại ca, lén trốn là chuột đất.

Lời nói có hơi phản ánh Vệ Tử Y giống như chuột đất từ ở trên tường, chạy xuống đất, chui qua chui lại, nhằm nói khích để trả đũa chút thôi.

Vệ Tử Y đối mặt với tiểu ngoan đồng này chỉ có cách cười để dò, nói:

- Trời sáng rồi, đại ca dẫn người về phòng ngủ.

Tần Bửu Bửu lấy túi xách, chu mỏ nói:

- Đại ca kể chuyện chưa hết, quá nhanh vậy, nói dối!

Vệ Tử Y sợ trời sáng có người theo dõi hành tung, không đếm xỉa đến sự oán trách của Bửu Bửu, kéo hẳn đến chỗ chân ván khi nãy, đập một cái, bên góc phải đập bốn cái, lấy sức nhắm ngay giữa đập mạnh. Hai người lọt xuống lầu dưới, lăn trên giường một vòng. Vệ Tử Y vội vã bồng Tần Bửu Bửu quăng qua giường bên, không nói chi cả.

--- o O o ---